

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

ของดีอยู่ที่หัวใจ

เราก็ไม่คาดคิดว่าทางกรุงเทพฯ จะมามากในวันเช่นนี้วันธรรมดา หรือทราบหรือว่าจะมีประชุมพระกรรมฐานรวมที่นี้ มันยังงัยกัน ปรกติทางกรุงเทพฯ จะไม่มามากในวันเช่นนี้ นี่ก็อาจเป็นวันกรรมฐานจะมาจากที่ต่าง ๆ วันนี ทราบว่าอย่างนั้นนะ จึงต้องเอาที่ศาลานอกเป็นที่รับ ที่นี้จะไม่พอกัน ประชาชนจะมาแอบที่นี้จะไม่พอ อย่างท่านเจ้าคุณธรรมบัณฑิตท่านมาแรม ๘ คำของทุกปี ท่านมานี้เต็มหมดเลย ในศาลาหลังนี้มีแต่พระแน่น ข้างล่างนี้แน่นหมด ประชาชนก็อยู่ในป่า อันนี้เขาอาจจะคิดอย่างนั้นก็ได้ วันนี้จึงเอาที่ศาลาใหญ่ ศาลามันก็ใหญ่อยู่แล้วคนมากก็เหมาะ ถ้าที่นี้มันน่าจะไม่มีพอ พระกรรมฐานธรรมดาก็มากแล้ว

เมื่อวานนี้เราก็ไปด่านทางเพชรบูรณ์ทางน้ำหนาว ไปดูที่ตกลงให้เขาทำแล้ว มีบ้านที่พักรถตรวจหลังหนึ่งใหญ่พอประมาณ แล้วห้องน้ำห้องส้วม ๖ ห้อง แล้วเจาะบาดาล บาดาลนี้เสร็จเรียบร้อยแล้ว น้ำดีวางั้น สำหรับบ้านที่พักรถตรวจที่ด่านนั้น ห้องน้ำห้องส้วมคงจะอยู่ใน ๖๐% จะเสร็จ ส่วนไฟก็กำลังวางเสาไฟฟ้า วางเป็นแถว ๆ จะเอาจากไฟฟ้าแรงสูงเข้ามา เขาขอเราก็ให้หมด อย่างนั้นนะถ้าให้ อะไร ๆ เกี้ยวโยงให้หมด ๆ เลย ไปดูเมื่อวานนี้ โอ้โฮ ไม่ใช่เล่นเหมือนกันนะ ทางด่านโน้นก็ขออีกแหละเหมือนกันกับด่านนี้ เรียบอกยังไม่ได้เวลานี้ บอกตรง ๆ เลย ยังยื่นจดหมายมา ยื่นเราก็รับไว้อย่างนั้นแหละ เราก็บอกอย่างนี้เลย เราหนักจะตายแล้วนะเดี๋ยวนี้ รับก็รับมาไว้อย่างนั้นแหละจดหมายก็ดี จะให้เป็นข้อตกลงเวลานี้เราให้ไม่ได้ เรียบอกตรง ๆ เพราะหนักมากจริง ๆ

มันของเล่นเมื่อไรที่กำลังแบกอยู่เวลานี้ โรงพยาบาลโนนสัง วันพรุ่งนี้ก็จะได้จ่ายงวด จากนั้นก็ทำอุเทน ตึก ๒ หลังอยู่แล้ว จากนั้นก็ก้าวเข้าทางลาดยาว อันนั้นก็บ้าน ๒ หลัง ๓ ชั้น จะมีอะไรแอบเข้ามาอีกก็ไม่รู้เพราะมันเคยมี จากนั้นก็ทางพังงา อันนั้นโรงพยาบาลเกาะยาว นี่ก็ส่งไปหาทางโน้นแล้ว ให้ทางวัดของเรา เพราะท่านคลาดเป็นพระวัดนี้ อยู่ที่พังงา เป็นพระวัดนี้ จากนั้นแล้วก็ไปอยู่ที่พังงาตลอดมา พอมีเรื่องจำเป็นอย่างนี้ก็จะให้ท่านคลาดเป็นคนคอยดูแลติดต่อพวกหมอ พวกการก่อสร้าง สุดท้ายก็ให้ท่านคลาดเป็นคนคอยควบคุมในการก่อสร้างทั้งหมดวางั้นเลย เพื่อความเรียบร้อย ถ้าปล่อยให้เขาทำธรรมดานี้ มันก็จะเลอะ ๆ เทอะ ๆ ไป ตกลงก็จะขึ้นในระยะเดียวกันระยะนี้นะ

ทางโนนสังดูเหมือนจ่ายงวดนี้ก็น่าจะเสร็จ ทางโนน(ท่าอุเทน) เขาบอกว่าอีก ๖ เดือนตอนที่เราไปกรุงเทพ อีก ๖ เดือนจะเสร็จ จากนั้นก็เริ่มทางลาดยาว ทางลาดยาวกับทางพังงาจะขึ้นระยะเดียวกัน ทางโนนก็มอบให้ท่านฉลาดเป็นคนคอยดูแลควบคุมการงานทุกอย่าง เราเป็นแต่ผู้ที่คอยจ่ายเงินเท่านั้น นอกนั้นก็ให้ท่านดู ถ้าเป็นคนของเราดูก็ตายใจได้ เช่นอย่างนำหนาวก็ให้ท่านชิต ท่านชิตก็เป็นพระวัดป่าบ้านตาด เป็นคนเพชรบุรี นี่ก็มาอยู่ตั้ง ๑๐ กว่าปีนะ ออกจากนี้ก็ไปอยู่ที่นั่น ที่นี้พอมีงานเราก็กส่งให้ท่านชิตดูแลทางโนน เขาก็บอกว่าท่านมาแทบทุกวัน ก็ถูกต้องแล้วถ้าท่านมา เราแน่ใจ แล้วก็ยังบอกท่านว่าให้ทำให้ดีนะ อย่ามาทำเหลวไหลกับเรานะ เราบอกตรง ๆ เลยเมื่อวานเอาช่างมาสอนเลยทันที ทุกสิ่งทุกอย่างให้เรียบร้อยนะ อย่าให้ช้ำน้ำใจ อย่างอื่นเสียไปอะไรมากน้อยไม่สำคัญ ถ้าเสียน้ำใจนี้เสียมากนะ เราบอกตรง ๆ เลย ให้ทำให้เรียบร้อยทุกอย่าง

จากนั้นก็ไปโนน(ด่าน) เขาก็ขออีก เลยปิดไว้เลยเหียว เขาก็ยังยื่นจดหมายรายการเข้ามาอีก ยื่นมารับก็รับไว้อย่างนั้นแหละ แต่ที่จะให้รับเรื่องราวนี้เราไม่รับเวลานี้เราบอก เพราะเราหนักมากแล้ว ขึ้นพร้อม ๆ กัน ๔ หลัง ๕ หลัง ก็ไม่ใช่ห้ามหาสมุทรทะเลหลวงจะว่าไง มัน ๕ หลังนะ โนนสัง ท่าอุเทน ๒ หลังแล้ว ลาดยาว ๒ หลัง เป็น ๔ หลัง แล้วก็นำหนาวกับพังงาอีก ทางนำหนาวไม่ใช่ย่อยนะ ปลุกบ้านตำรวจก็ไม่ใช่เล่นเหมือนกัน นอกจากนั้นบวคไฟฟ้าแรงสูงขอจากเขาเข้ามา แล้วเจาะบาดาล บาดาลเสร็จเรียบร้อยแล้ว กำลังทำอยู่เวลานี้ที่บ้านพักตำรวจ ห้องน้ำห้องส้วมกับไฟฟ้ายังทำอยู่ เงินเท่าไรพิจารณาซิพี่น้องทั้งหลาย เราจะเอาเงินมาจากไหน ไหลเข้ามาเรื่อยนะมาอาศัยวัดนี้ ส่วนมากจะเป็นโรงพยาบาลมากแทบทุกวัน ๆ เมื่อวานนี้ก็มา ๓ โรง ขนของจากโกดังให้ทุกโรง ๆ อันนี้ให้ประจำ เป็นอย่างนั้นตลอด เราเปิดไว้หมดเลยสำหรับวัดนี้เปิดไว้ด้วยความเมตตาล้วน ๆ มาแ่งไหนพอสงเคราะห์ได้ให้ไป ๆ รอด้านไม่ใช่ธรรมดา

เพราะฉะนั้นการจ่ายเงินในวัดนี้ ใครจะมาพูดมาคาด คาดไม่ถูกนะ นี่เขาก็เขียนไว้ แต่เขาก็ประมาณเอาไว้ เขาก็ไม่ผิดบอกว่าเขาประมาณ เขาไม่ได้บอกจำกัดมา ถ้าจำกัดมาผิดเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ นี่เขาก็บอกประมวลมาเท่าที่เก็บมาได้ ว่าประมาณ ๒๐๐ กว่าล้าน เขาประมาณเขาก็ไม่มีปัญหาอะไร ถ้าธรรมดาแล้วพี่น้องทั้งหลายลองพิจารณาซิ ตั้งแต่เริ่มสร้างวัดป่าบ้านตาดมา จตุปัจจัยไทยทานที่เขามาถวายนี้ออกหมดเลยนะ เราไม่เก็บแต่ไหนแต่ไรมา ปัจจัยคือเงินไม่เก็บเลย ออกเรื่อย เริ่มแรกตั้งแต่สงเคราะห์คนทุกข์คนจน คนเจ็บไข้ได้ป่วยส่งเข้าโรงพยาบาล เราเป็นเจ้าของคนไข้ ๆ มากต่อมากนะ อีกประเภทหนึ่งทุกข์จริง ๆ จนจริง ๆ นี่ก็มากอันนี้ก็ดี

จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่โรงร่ำโรงเรียน สร้างโรงเรียนเรื่อย ๆ สถานสงเคราะห์แล้วโรงพยาบาลเรื่อย ๆ มาตั้งแต่ยังไม่ได้ประกาศช่วยชาติ อันนี้มาตั้งแต่เริ่มสร้างวัดมาอย่างนั้นตลอด จ่ายตลอด ๆ เงินวัดนี้จึงบอกว่าไม่มีมาแต่ต้นเลย เพราะความจำเป็นของคนรอบด้าน ขอตั้งแต่โน้นมาแล้ว เราก็กต้องช่วยเติมกำลังเรื่อยมา ๆ จนกระทั่งบัดนี้ อันนี้ปัจจัยไทยทานพี่น้องทั้งหลายก็เห็น ใครมาบริจาควันหนึ่ง ๆ มากขนาดไหน เพราะฉะนั้นบรรดาคนภายนอกที่มองเห็นด้วยตา เรื่องราวความเคลื่อนไหวของการเงินการทอง ที่มีผู้มาบริจาคเรานี้ เราจะชี้เลยว่าหลวงตาบัวเป็นเศรษฐี

เพราะวันหนึ่ง ๆ มาเท่าไรก็เห็นกันอยู่ทุกคนใช้ไหมล่ะ มาวันหนึ่ง ๆ เท่าไรเห็นอย่างเปิดเผยละซี ที่นี้เห็นอย่างเขาไม่รู้คืออะไร การจ่ายเช็คของเรา เช็คฉบับหนึ่งก็แสนบาท แล้วขึ้นเป็นล้าน เป็นล้าน ๆ เราจ่ายอย่างนี้เรื่อยมาตามความจำเป็นที่จะจ่ายมากน้อยเพียงไร จ่ายมาอย่างนี้ตลอด สร้างโรงพยาบาลไหนหรือโรงเรียนเหล่านี้มีแต่จ่ายเช็ค ๆ ตลอดมาจนกระทั่งทุกวันนี้ เช็คใบหนึ่งสองแสน สามแสน ห้าแสน หกแสน แล้วถึงเก้า ถึงล้าน ล้านกว่า เป็นอย่างนั้นเรื่อยมาตามแต่จำนวนนั้นจะจ่ายเท่าไร เขียนเช็คให้เลย ๆ อันนี้ประชาชนเขาไม่เห็น เราเป็นผู้ทำหน้าที่แต่ผู้เดียวเลย เขาก็คาดละชีว่าหลวงตาบัวนี้เป็นมหาเศรษฐี เพราะเห็นเงินหลังไหลมา ๆ ทุกวัน อย่างวันนี้ก็เห็นไหลเข้ามาใช้ไหมล่ะ แต่ไหลออกเขาไม่เห็นละซี เขาก็เหมาเอาว่าเป็นเศรษฐี แต่แล้วทุกตะเชี่ยใจก็มาอยู่กับหลวงตาบัว จน

ฟังแต่ว่าจนถึงขนาดติดหนี้เขา คนมีจะไปติดหนี้ได้ยังไง ก็คือจนนั่นเอง แต่น้ำใจไม่จน เมื่อจำเป็นแล้ว เอาติดก็ติด เอาเลย ส่วนมากที่ติดหนี้นี้มีแต่ทางโรงพยาบาล อย่างอื่นเราไม่ปรากฏว่าได้ติดหนี้ คืออะไร ๆ ถ้ายังไม่พอจะรับได้เราก็กักไว้ ๆ มันก็ไม่ติดหนี้ แต่โรงพยาบาลนี้เขามาเสนอเครื่องมือแพทย์ นี่ซีมันสำคัญ คนไข้มีจำนวนเท่าไรกับเครื่องมือแพทย์เพียงเครื่องมือเดียวสองเครื่อง คนไข้หวังในนี้หมด เราก็กมาคำนวณถึงเรื่องความจำเป็นของเครื่องมือเกี่ยวกับคนไข้ กับเงินของเราที่ไม่เพียงพอเป็นยังไง ขาดเหลือเท่าไรบ้าง เอามาเทียบเคียง มันไม่พอจะจ่าย เครื่องมืออันนี้เท่านั้น ๆ แต่เงินเรามีเท่านั้นไม่พอ สุดท้าย เอ้า สั่งมาเลย นั้นติดแล้วติดหนี้ มากก็ติดอย่างนั้นแหละ

โรงพยาบาลเป็นเรื่อย ๆ นะ ก็อย่างที่ว่ามันจำเป็นจริง ๆ คนไข้อย่างไรก็ไปหาหมอ หมอไม่มีเครื่องมือก้าวออกได้ยังไง คนไข้ก็หมดหวัง แล้วสมควรหรือหลังไหลเข้ามาหาหมอแล้วจะแบกความหมดหวังไป มีอย่างเธอ เมื่อพอที่จะช่วยกันได้ก็ก็ต้องช่วยนี่ละที่ว่า เอาติดก็ติด เอาเลย ๆ หลักความจริงเป็นอย่างนี้ดังที่เล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟังสำหรับวัดนี้ใครจะมาพูดแบบไหน ๆ ดังที่พวกเปรตพวกผีมาโจมตีแบบนรกอเวจี ไม่

ใช้เป็นภาษาของพระภาษาของคนที่มาพูดตามหลักความจริงได้นะ เช่นอย่างพี่น้องทั้งหลายบริจาคสมบัติเงินทองมาทั่วประเทศไทย มาให้หลวงตาบัวเป็นผู้รับ หลวงตาบัวเอาเข้าพุงหมด ฟังซินะ ฟังได้ไหมพิจารณาซิ

นี่ละที่เราได้อ่านพระ หมดสภาพว่าอย่างนี้เลย หมดสภาพแห่งความเป็นพระแล้วเร็วกว่าประชาชนเขาอีก เพราะเราทำเราทำยังไง เราทำบริสุทธิ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ ฟังซินะ เราเป็นคนทำเอง กับมาโจมตีเราว่าเราเอาเงินเข้าพุงของเราหมด มันเข้ากันได้ไหมล่ะ ก็เราทำบริสุทธิ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ กับเขามาโจมตีเราว่า เราเอาเงินทั้งหลายที่ท่านทั้งหลายบริจาคนี้เอาเข้าพุงหมด มันเข้ากันได้ไหม นี่เราอ่าน ๆ พระนะ โถ พระนี่เลวร้ายขนาดนี้เทียบนะ เลวร้ายที่สุดเลย เพราะกางความจริงของเราออก เราไม่มีอะไรเลย แต่มาโจมตีเราว่าเราเอาเข้าพุงหมด มันดูไม่ได้เลยว้างนี้ นี่จับเอาตรงนี้ หมดสภาพพระ

ถ้าไปพูดที่อื่น ๆ มันก็พอคาดพอดเอาไปผิด ๆ ถูก ๆ แต่มาพูดกับเราอย่างที่ว่านี้ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ก็เราบริสุทธิ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ ก็ว่าเรากลืนนี้มันเข้ากันได้ยังไง นี่ละเราจับเอาอย่างนี้ โอ๊ย หมดสภาพพระ ตั้งหน้าตั้งตาโจมตี ทำความเสียหายแก่ชาติแก่ศาสนาเป็นอย่างยิ่ง เฉพาะอย่างยิ่งเราเป็นตัวตั้งตัวตีก็ทำลายเราไปโดยลำดับ และสุดท้ายมันก็ทำลายมันนั่นแหละ ไม่ทำลายใคร มันกระเทือนใจอยู่มากบทนี้ คือทะเบียนบัญชีเงิน ที่เราจับจ่ายตลอดมาเกี่ยวกับการช่วยชาติบ้านเมือง แผ่นหนึ่งมันก็ไม่เคยมาขอดูบัญชี การรับการจ่ายของเราใช้ไหม แล้วมันมาเก่งกว่าเราได้ยังไง ว่าเราเอาเงินเข้าพุงหมด นี่ซิมันดูไม่ได้ มันไม่ได้มาดูเลยบัญชีของเรา มันก็อูตรีขึ้นมาได้ นี่ละคือว่า เลวที่สุด ว้างนี้เลย ความจริงก็เป็นอย่างนั้นกับโลก

เพราะเราทำด้วยความเมตตาจริง ๆ เราไม่เอาอะไรเลย คิดดูของในวัดนี้ตั้งแต่ไหนแต่ไรมา เรายังไม่เคยเห็นเอา ปิดออกหมดเลย เราไม่เคยเก็บเคยสั่งสมนะ ยิ่งเพื่อชาติซึ่งกำลังจะล่มจม ๆ ให้เห็นกันอยู่ที่นี่ แล้วยังจะมาเอาของพี่น้องทั้งหลายเข้ามางาบอย่างนี้โธ ให้ตายได้เลยหลวงตาบัว เข้าใจไหม มันจะงาบได้ลงหรือ ให้ว่างาบเข้าใจไหม กับความหยาบโหลนของพวกนี้ที่มาว่าให้เรา มันเป็นไปได้อย่างไร นี่ซิมันสลดสังเวชนะเรา เราทำด้วยความเมตตาจริง ๆ เราไม่มีอะไรเลย เรื่องความทุกข์ความลำบากแสนทนมรมาน วังโน้นวังนี้เอาอะไร ไม่มีเลย ฟังซินะ เพื่อโลกล้วน ๆ ทั้งนั้นนะเรา

นี่วันที่ ๓ ก็ได้ย่นลงไปกรุงเทพอีกแล้ว พิจารณาซิ ไม่ได้หยุดได้อยู่ความหมุนของเราตัว ๆ ตลอดเวลา แต่หาที่ใดได้เพื่อเรามีอะไรบ้าง ไม่มี มีแต่เพื่อโลก ๆ ทั้งนั้นทางด้านวัดถูกก็ช่วยเต็มเหนี่ยว ทางด้านธรรมะเราก็ช่วยสงเคราะห์เต็มขีดเต็มที่เต็มฐานเลย ก็มีคราวนี้แหละ ธรรมะหลวงตาบัวออกเทศนาว่าการแก่พี่น้องชาวไทยเรา ตั้งแต่ระยะ ๔-๕ ปีมานี้ เทศน์ตลอดเวลาไม่มีเว้น วันหนึ่งก็กัณฑ์ฟังซิ เช่นอย่างนี้ก็ตอนเช้า

เทศน์เสีย ถ้าไม่มีธรรมาธิบายอย่างพูดเวลานี้เสียแล้วหยุด ถ้าไปอย่างกรุงเทพฯนี้ตอนเช้ามีตอนเย็นมี อยู่ที่นี่มีเฉพาะเช้า แล้วถ้ามีงานอีกก็เทศน์ในงาน ๆ แล้วก็มาเทศน์ที่วัดแน่ะเป็นอย่างนี้ตลอด

แล้วเหล่านี้ประมวลมาแล้วเพื่ออะไร เพื่อเราไม่มีเลย บอกว่าแม่เมตตาหินเม็ดทรายเราไม่มี เพราะเราพูดทุกอย่างก็บอกว่าพูดทุกอย่าง มีแต่ความเมตตาต่อโลกสงสารเท่านั้น ได้มามากน้อย โธ เก็บหอมรอมริบ พิถีพิถันเอามากนะไม่ใช่ธรรมดา ก็อำนาจความเมตตาแน่นหนาและ ไม่ใช่อื่นใดนะทำให้พิถีพิถัน ได้มามากน้อยหนุนเข้า ๆ ๆ อยู่อย่างนี้ตลอดเวลา คราวนี้ละคราวที่ธรรมะที่กระจายออกให้พี่น้องชาวไทยเราพอได้ทราบบ้าง ธรรมะนี้บอกว่าภาคปฏิบัติ บอกตรง ๆ เลย พระพุทธเจ้าเอาธรรมะจากภาคปฏิบัติจิตตภาวนามาสอนโลกจนวางศาสนาลง เวลานี้พุทธศาสนาของเรา ๕,๐๐๐ ปี นี้วางศาสนาลงไว้ถึง ๕,๐๐๐ ปี ออกมาจากจิตตภาวนาของพระพุทธเจ้า ตรัสรู้อยู่ในป่า แล้วบรรดาสาวกทั้งหลายที่ไปศึกษากับพระองค์มาก็ปฏิบัติธรรมในป่า ๆ ความรู้ในป่าออกจากหัวใจ ๆ

พระพุทธเจ้าแสดงธรรมแก่โลกด้วยธรรมออกจากใจ พระสาวกทั้งหลายแสดงธรรมแก่โลกออกจากใจ ๆ ทั้งนี้ ที่นี้เราไม่วัตรอย เราก็ปฏิบัติตามทางของศาสนาแห่งธรรมที่พระพุทธเจ้าว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว เราก็เดินชอบตามนั้น ความรู้ความเห็นก็เป็นไปตามนั้น ๆ จึงได้นำมาสอนพี่น้องทั้งหลายเวลานี้ เราเอาความโง่มาจากไหน คนลงปฏิบัติสละเป็นสละตายมาจนแทบจะไม่มีอะไรเหลือในชีวิตเลย จึงได้ไพล่หน้าขึ้นมาช่วยพี่น้องทั้งหลายนี้ เอามาโง่กหรือ ท่านทั้งหลายฟังให้ดี หลวงตาบัวตายจะไม่มีใครพูดอย่างนี้นะ เราพูดอย่างนี้ทุกอย่างเราไม่ได้สงสัยเลย มันจำอยู่นี้จะให้ว่ายังไง ถ้าเป็นวัตถุก็จะจับมาโขกหน้าผากมันซิ แต่นี่มันไม่ใช่วัตถุ ก็มีแต่สอนบอกนามธรรม มีแต่ได้ยินแต่ชื่อ ธรรมชาติจริง ๆ นั้นไม่ใช่วัตถุพอที่จะมาจับมันได้นี้

เชื่อหรือไม่เชื่ออยากว่าอย่างนั้นนะ ก็มีแต่สอนบอกอย่างนี้ ใครจะเอาก็เอานะ ไม่เอาจนนะ ผู้ที่สอนไม่จน พระพุทธเจ้าไม่จน สาวกทั้งหลายไม่จน เราแม่ตัวทำหนูเราก็ไม่จน สอนด้วยความเมตตา ใครจะยึดก็ยึด ใครจะเกาะก็เกาะ เวลานี้ความจำเป็นอยู่กับใคร อยู่กับสัตว์โลก สัตว์โลกคือใคร เราคนหนึ่ง ๆ เป็นสัตว์โลก ความจำเป็นเต็มหัวใจเราอยู่ที่นี่ เวลานี้เราอยู่ที่นี่เป็นยังไง หลักใจของเรามีไหมพอที่จะยึดจะเกาะให้เป็นความแน่นอนอบอุ่นตายใจได้มีไหม ถ้ายังไม่มีให้รีบ อย่างอื่นอย่ามาอดนะ วัตถุเงินทองข้าวของ นั้นเป็นเพียงอาศัยส่วนร่างกายเวลามีชีวิตอยู่เท่านั้น ตายแล้วหมดสภาพนะ

แต่จิตนี้สำคัญ บาบกับบุญไม่หมดสภาพนะ จะเกาะติดกับจิต จำให้ตีค่านี้นะ ฟังให้ตื่นนะ อันนี้เป็นเครื่องเกาะจิต ใครสร้างบาบนี้ละถลาลงไปนรก จะเป็นอะไรพาไป บาบเจ้าของสร้างเองแหละพาไป ไม่มีอะไรพาไปแหละ แล้วบุญไปสวรรค์นิพพาน บุญกุศลเจ้าของนั้นแหละพาไป ให้พากันยึดกันเกาะ ทางโลกก็วิ่งเต้นชวนชวาย ทัวหน้ากัน เพราะปากท้องมันมีความจำเป็นตลอดเวลา ตั้งแต่วันเกิดมาต้องวิ่งเต้นชวนชวายมาให้มัน อันนี้ก็แยกให้ประเภทหนึ่ง สำหรับร่างกาย จำเอาไว้ให้ตื่นนะ นี่เป็นภาคหนึ่งส่วนร่างกายมีชีวิตอยู่ เอ้า ภาคที่สองซึ่งเป็นภาคสำคัญมาก ภาคสมบุญสมบั้น ที่ไปตลอดเกิดตลอด-ตายตลอด-สุขทุกข์ตลอด นี่คือใจ ให้เอาตรงนี้นะ

อันนี้ก็ให้แยกเข้ามา ให้เป็นความจำเป็นให้หนาแน่นยิ่งกว่านั้นเสียด้วยซ้ำนะ อันนี้ชั่วชีวิตลมหายใจของคนหนึ่ง ๆ ก็ปีตายหมดสภาพ อันนี้ไม่ได้ตาย ออกจากนี้ปั๊บ เกาะอันนั้นปั๊บ ๆ บาบกรรมบุญกุศลพาให้เกาะ ถ้าเป็นบาบก็ไสลงเลย ไส้เจ้าของผู้ทำเก่ง ๆ นั้นแหละ ผู้ที่ท้อวู้วตลลลลว่าบาบ-บุญ นรกสวรรค์ไม่มีนั้นละ ผู้ที่ตัวมันรับเหมาใหญ่ นะ ผู้ที่กลัวตามทางของศาสดาซึ่งเป็นทางแห่งความปลอดภัยแล้ว จะไม่หลงสู่ที่ทรมาณเช่นนั้น พวกนี้จะลงหมด พวกอวดดีตามกิเลสนี้ลงหมด กิเลสสอนโลกให้ลง ธรรมะสอนโลกให้ขึ้น จำค่านี้นี้ให้ตี พระพุทธเจ้าสอนบทใดบาทใดเป็น สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบหมดทุกบททุกบาททุกชั้นทุกภูมิ ทุกประเภทของบาบของบุญของสัตว์ทั้งหลายทั่ว ๆ ไป สอนไว้ถูกต้องแม่นยำทุกอย่างไม่มีใครเกินศาสดาองค์เอก สมควรว่าเป็นศาสดาของสัตว์โลกได้ทุก ๆ พระองค์ไป

เราเป็นสัตว์โลกประเภทใด ควรจะยึดจะเกาะธรรมของพระพุทธเจ้า หรือจะไปเกาะพวกกิเลสตัณหาให้มันลากลง ๆ มันตายมากก็กัปกัปกัลป์ ทุกข์มากก็กัปกัปกัลป์ มันควร จะเข็ดหลาบได้แล้วนะ ธรรมพระพุทธเจ้าประกาศกัฏฐานมานี้มานานเท่าไรแล้ว ให้พากัน ตั้งเนื้อตั้งตัวนะ ทุกข์นี้มีแต่กิเลสทั้งนั้นมาปะทะ พอเราจะสร้างความดีมาน้อยนี้กิเลส จะเข้ามาดันแล้วนะ มันจะสร้างอุปสรรคขึ้นมา ชัดช้อย่างนั้นชัดช้อย่างนี้ สุดท้ายก็วันนี้ไม่สบายเลยไม่มีโอกาสนะ นี่กิเลสปิดไว้หมดเวลาเราจะสร้างความดี มันต้องมีทุกระยะ หัวใจทุกคนมีด้วยกันหมด นี่ละเราดู เวลามันหนาแน่นมันปิดเลยไม่ให้ไป

พอพูดอย่างนี้แล้วเรายังระลึกถึงโยมคนหนึ่ง ที่อยู่จันทบุรีไม่ลืมนะ โห.แกพูด แกโกรธเจ้าของนะ ไม่ใช่ธรรมดา คือเวลาแกยังหนุ่มอยู่แก้วว่า บ้านก็อยู่ด้วยกันนั้นแหละ ทีนี้เขาไปวัดเขาผ่านมา เขามาชวนให้ไปวัด โหโย โกรธแค้นให้เขาเสียอย่างหนักว่างานนะ โห.มึงไปมึงจะมาชวนกูไปหาอะไร โกรธทั้งวันนะวันนั้น ถ้าหากเป็นธรรมดาตามฆ่านะ แกว่า แต่นี้เขาชวนไปวัดแก้วอย่างนั้นนะ คืออันนี้มันระงับ เราจะไปโกรธให้เขาทำไม เราไม่ไปเขาก็ไม่เห็นบังคับบัญชา เขาก็ชวนธรรมดาแล้วไปโกรธเขาทำไม

คือตอนมันเป็นอย่างนั้น จิตฟังซินะจิตคน ๆ เดียวนี้ โกรธให้เขาทั้งวัน ถ้าหากว่าเป็น
อย่างอื่นแล้วตามฆ่าเลย แต่เนี่ยแกก็ย้อนเข้ามาว่าก็เขาชวนไปวัด แกว่าอย่างนั้นนะ มันก็
ยุบลง

ที่นี้แกมาภาวนาละซิ นี่ละที่แกเห็นโทษของแกคน ๆ เดียว เวลามันมีดมันก็มีด
อย่างนั้นละ มันจะตามฆ่าเขา ที่นี้เวลามันสว่างขึ้นมาแล้วมันก็เห็นโทษเจ้าของเอง โกรธ
เจ้าของแกพูดลักษณะโกรธมากนะ โกรธให้เจ้าของ เราดูอยู่ โกรธแค้นมาก โอ จิตดวง
นี้ทำไมมันเป็นอย่างนี้แกว่า เวลานั้นมันโหดร้ายทารุณเอามากที่สุดที่เดียว คิดดูซิ เขาชวนไป
วัดยังจะตามฆ่าเขา มาดูเรานี้มันจึงว่า แหม มันมีดเอาเหลือเกินนะ ที่นี้ตอนที่แกมาภา
วานานี้แกรู้จริง ๆ ดูใจคนรู้นี้จะว่าไง พอได้ทราบที่เราไปนี่สิ่งเสียลูก สู้อาย่ามาอยู่กับกูนะ
ถ้าท่านอาจารย์ไม่กลับเมื่อไรกูอยู่โน้นเลย สู้อาย่าไปอยู่กับกู คือจะเป็นอารมณ์ว่าพ่อไป
ไหนมาไหนอะไร ท่านกลับเมื่อไรกูมาเอง ถ้าเรายู้นั้นนานเท่าไรแกก็ไม่กลับ

เวลาแกมาเล่าให้ฟัง โธ่ นำฟังนะ ท่านสิ่งทองไปถามแก ขบขันดี เพราะท่าน
สิ่งทองเป็นพระขี้ตื้อ คุยกันอยู่นะ จิตใคร ๆ แกเห็นหมดละซิ แกรู้จริง ๆ เวลามัน
สว่างมันเห็นอย่างนั้น แกไม่ค่อยพูดนะ แกจริงจังมาก สมกับว่าคนเด็ด แล้วเป็นนักเลง
โตได้ ที่นี้นักเลงธรรมแกก็เก่งอีกแบบเดียวกัน นี่แกก็พูดมาถึงเรื่องจิตใจใครเป็นยังงัย
ๆ มันรู้หมดมันปิดไม่อยู่จะทำยังงัย ก็มันรู้ แกก็ว่าอย่างนั้น ทางนี้ก็ว่า รู้จิตอาตมาใหม่
ขึ้นซิ ท่านสิ่งทองพระขี้ตื้อ รู้จิตอาตมาใหม่ รู้ จิตท่านยังไม่หลุดพ้น นั้นเห็นไหมละ
ขึ้นทั้งสองเลยนะ เราไม่ได้ว่าอะไรแหละ รู้ จิตท่านยังไม่หลุดพ้น ไม่เหมือนท่านอาจารย์
ขึ้นเลยนะ ขึ้นทั้งสองเลย ท่านอาจารย์ผ่านหมด วางไปหมด ทางนี้ก็เงียบเลย ท่านสิ่ง
ทองเป็นพระขี้ตื้อ ก็เห็นอย่างนั้นจริง ๆ จิตท่านยังไม่พ้น ว่าอย่างนั้นเลย ไม่เหมือนจิต
ท่านอาจารย์ ว่าทั้งสองเลย

เราก็ไม่เคยถามแก แกก็คงมาดูใจเราแล้วนั้นซิถึงมาหาเราใช้ใหม่ แกก็ไม่เคย
พูดเราก็ไม่เคยถาม ถามอะไรเรื่องทุกอย่างมาอยู่กับเรา ไปถามเขาหาอะไร ใช้ใหม่ละ
เป็นยังงัยจิตอาตมา เป็นบ้าเหอจิตก็อยู่กับตัวเอง ยังไปถามคนอื่น มันก็บ้าอย่างท่าน
สิ่งทอง ก็ยังดีแกตอบแบบอ่อน ๆ นะ จิตท่านยังไม่หลุดพ้นว่ายังงัยอยู่ นับว่าแก
ตอบฐานอ่อนผันมาก ถ้าให้เราตอบจะเป็นแบบไหนไม่รู้แน่ ท่านสิ่งทองนี้หงายหมา
เลย ป่านนี้ลูกแล้วยังไม่รู้แน่ ถ้าเราต่อย ต่อยอย่างจัง ๆ อย่างนั้น ขบขันดี

นี่พูดถึงเรื่องจิตมันเปลี่ยนตัวของมันอย่างนั้นนะ อย่างที่แกโหดร้ายทารุณ แก
มาเล่าให้ฟัง โห.แกพูดให้เจ้าของโกรธมากนะ นี่ละเรื่องกิเลสมันเป็นขนาดนี้เทียวนะ
เป็นกับผมเอง มันจะเอาให้เสียผู้เสียคน ถ้าสมมุติว่าเขามาทำผมให้เสียใจอย่างที่เขา
ชวนไปวัดผมตามฆ่าเลยนะ โน่นนะฟังซิ บอกว่าผมตามฆ่าเลยอย่างนั้น อันนี้เขาชวน

ไปวัด แก้ว แก้วแล้วย่าเล่า เรื่องไปวัดนะ พอพูดไป อันนี้เขาชวนไปวัด แก้วอย่างนี้ แล้วก็หมอบแก้ว ถ้าเป็นอย่างอื่นตายเลย นี่มันโหดขนาดนั้นนะ กิเลสตัวนี้แก้วอย่างนั้น เวลาได้เห็นโทษของมันแล้วแกจึงโมโหตามหลังละซิ

นี่ละดูเอา จิตเวลากิเลสมันเข้ากล่อมมันไม่ให้รู้ตัวนะ เวลามันเบิกกว้างออกเท่าไรมันเห็นอะไร ๆ นี่มันก็ยิ่งเห็นมาก ๆ เข้าไปโดยลำดับ ดังที่เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลาย ฟัง ถึงขนาดที่ว่าความเพียรนอนไม่ได้ กลางคืนนอนไม่หลับ กลางวันนอนไม่หลับ มันหมุนของมันตัว ๆ ที่จะให้หลุดให้พ้นโดยถ่ายเดียว โทษของกิเลสมีมากขนาดไหน ถึงหัวใจเลย แล้วคุณค่าของธรรมมีขนาดไหนก็ถึงใจด้วยกัน เมื่อต่างอันต่างถึงใจแล้วที่จะบุกให้หลุดพ้น พระนิพพานเหมือนอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ ๆ นะ เวลามันเกี่ยวโยงถึงกันใกล้ชิดติดพันเข้ามาจริง ๆ แล้ว ไม่ได้มีวันมีคืน เป็นความเพียรอัตโนมัติ อยู่ที่ไหนเป็นอย่างนั้นตลอด จะให้ผลไม่มี

นี่ละเวลาธรรมะมีกำลังแล้วเหมือนกับกิเลสมีกำลัง กิเลสมีกำลังมันก็เป็นอัตโนมัติของมัน ลากสัตว์ทั้งหลายคิดปรุงออกป้อนเป็นกิเลสทันที ๆ เป็นอัตโนมัติ โดยใครไม่ทราบละว่าเป็นกิเลสนะ แต่ครั้นแล้วเป็นกิเลสร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ตาเห็นรูปป้อนเป็นกิเลสแล้ว หูฟังเสียงเป็นกิเลส คิดออกแเง่ใดมุมใด มีแต่กิเลสหน้า ๆ นี่เรียกว่ากิเลสทำงานโดยอัตโนมัติลากชนสัตว์ไปโดยอัตโนมัติ เพราะฉะนั้นสัตว์ทั้งหลายจึงเคลื่อนอยู่ในโลกนี้ มีแต่กองทุกข์สับสนปนเปกัน ทีนี้เวลาบำเพ็ญธรรม เวลามันมีดก็มีด อย่างอีตานั่นจะตามฆ่าเขานั้นแหละ เวลามันมีดนะ เวลาแก้ไป ๆ ค่อยจางไป ๆ ๆ มันก็ค่อยเห็นเหตุเห็นผล เมื่อสติกับจิตพัวพันกันแล้วก็มีความรู้ระลึกตัวได้

คนเราถ้ามีสติจะรู้ตัวนะ ไม่มากก็รู้ตัว ถ้าไม่มีสติเสียเลยเลวไปทั้งวัน ถ้ามีสติรู้ตัวบ้างแล้วจะระลึกความผิดความถูก จากนั้นก็ระลึกถึงบุญถึงบาป ระลึกถึงอดีตอนาคตทุกสิ่งทุกอย่าง สติก็จ้อมันก็ขยายออก ๆ แล้วมีทางก้าวเดินได้ คนมีสติตั้งปัญญาจะมาตามกัน สติจึงเป็นของสำคัญ ทีนี้เวลาเราบำเพ็ญไป ๆ จิตมันค่อยเบิกกว้างออก ๆ ๆ เรื่อย ๆ เบิกออกไป แต่ก่อนมันถูกปิดด้วยกิเลส กิเลสเป็นเหมือนเมฆตัวมืดมืดที่สุดปิดใจไว้ไม่ให้เห็นอะไรเลย มีเท่าไรก็ไม่ให้เห็น ให้มีแต่ความกล้าหาญ มันลากไปในจุดที่ไม่เห็น นั่นละให้ไปลงนรกในตรงนั้น ก็บินไปตามมันซิ

พอจิตมันสว่างมามันก็เห็นแล้วนี่ ดึงไปไหนมันก็เห็นมันก็รู้ มันก็ถอยกรูด ๆ ปิดกันเรื่อยป้อนกันปิดกันเรื่อย จากนั้นก็ค่อยสว่างออก ๆ ทีนี้มองไปที่ไหนมันก็เห็นไปหมดโดยลำดับมีแต่พิษแต่ภัยรอบหัวใจ ธรรมเห็นแล้วทีนี้ เมื่อเป็นอย่างนั้นธรรมก็เบิกออก ๆ ปิดป้องตลอดเวลา มันก็หมุนเป็นอย่างนี้ไปเลย จนกลายเป็นอัตโนมัติความเพียร สติเป็นอัตโนมัติ ปัญญาเป็นอัตโนมัติ รอบอยู่ตลอดเวลา ความเพียรเป็น

อัตโนมัตติ ไม่ว่าจะอยู่อิริยาบถใดเว้นแต่ขณะหลับ นอกนั้นไม่มีเวลาว่างที่ว่าไม่ได้มีความเพียรแล้วขาดสติไป ไม่มี นี่เห็นไหม จิตดวงนี้ละ เวลาได้ขัดเกลาไปแล้ว ความสว่างไสวเป็นอย่างนั้นแหละ เป็นโลกใหม่ขึ้นมาเลย

อยู่ที่ไหน ๆ มันเพลินด้วยความเพียร มันไม่มีวัน คิน ปี เดือน มีดแจ่งสว่างเป็นหนาวเป็นร้อนไม่มี เเดินจงกรมกลางวันเอาผ้าอาบน้ำพับครึ่งแล้วก็ปิดนี้แล้วมัตติ เเดินจงกรมกลางวันเลย แดดขนาดไหนไม่เคยสนใจเลย มันหมุ่นอยู่ภายใน มันจะไปสนใจกับร้อนกับหนาวที่ไหน ไม่สนใจนะ มันหมุ่นอยู่ภายในนี่ เวลาไปไหนไม่รู้ ๆ จนกระทั่งถึงเวลามันแยบออกมาถึงเวลาที่จะออกจากความเพียรไปนี่ก็เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง มานั่งแล้วออกร้อนฝ่าเท้า เหมือนถูกไฟลนเทียนนะ ออกร้อน จนกระทั่งได้เอาฝ่าเท้ามาดู หือ ฝ่าเท้าเรานี้มันแตกหรือ ทำไมมันออกร้อนเอานักหนาเหลือประมาณ มาดูไม่แตก แต่เวลาลูบคลำนี้ อ๊วย.เสียว คือมันบางพอแล้ว ถ้านานกว่านั้นมันจะแตก มันทะลุเข้าไปหาเนื้อเลย อันนี้ถ้าหากว่านานกว่านั้นแตกทะลุเลย

แต่นี้มันไม่แตก ส่วนพระโสณะท่านฝ่าเท้าแตกก็แบบเดียวกันนี้ แต่ก่อนเห็นในตำราว่าท่านทำความเพียรจนฝ่าเท้าแตกเราก็อิงธรรมดา เราไม่ได้คิดนะ พอมาเจอเราเข้าแล้วเท่านั้น ฝ่าเท้าแตกเชือกั้นที่ แต่ต้องแตกด้วยวิธีนี้ความเพียร จะให้เดินจงกรมธรรมดาก็บิ่นกันไปอดทนกันไปฝ่าเท้าแตกนี้ โอ๊ย.จะไม่มันนะ แต่ถ้าเป็นความเพียรประเภทนี้ร้อยทั้งร้อยเป็น ๆ ถ้ากิเลสยังไม่พังจากใจ ฝ่าเท้าต้องแตกแน่ ๆ เพราะเดินวันนี้ก็เดินวันไหนก็เดิน เเดินอยู่ตลอดเวลามันจะทนได้ยังไงฝ่าเท้า ไม่ใช่เดินวันเดียวนะ กลางคืนก็เดิน กลางวันก็เดิน เดินช้าเดินเร็วมันก็เดินอยู่ตลอดเวลา สุดท้ายฝ่าเท้ามันก็แตกได้

เรามาเห็นตัวของเราเอง จนได้เอาฝ่าเท้าออกมาดูจริง ๆ มาดูมันก็ไม่แตก เอ้มันไม่แตก เลยเอามือคลำ อ๊วย เสียว เสียวแสบ ๆ จวนจะถึงเนื้อแล้วนะ หนึ่งมันบางแล้ว พูดให้เต็มยศถ้ากิเลสไม่พังฝ่าเท้าต้องแตก แต่กิเลสมันพังเสียก่อน ไอ้เรื่องเหล่านี้มันก็ยุติของมันไปเอง นี่เวลาความเพียรมันแกร่ง เข้าใจหรือ เวลามันลุ่มลุกคลุกคลานก็อย่างที่ว่ามันแหละ เวลาขัดเกลาเข้าไปสุดสำหรับพยายามเข้าไป ๆ นานเท่าไรเข้าก็แก่กล้าสามารถ ต่อไปก็เป็นอย่างที่ว่าเกรียงไกร เป็นอัตโนมัตติของความเพียร ถ้ากิเลสไม่พังอย่างไรก็ต้องขาดสะบั้นไปตาม ๆ กันเลย ให้ความเพียรประเภทนี้ถอย ถอยไม่ได้เลย นั้นฟังเอาซิ นี่ละอำนาจของธรรม เรียกว่า ทำงาน

ธรรมทำงานแก็กิเลสโดยอัตโนมัตติ เช่นเดียวกับกิเลสเคยทำงานบนหัวใจสัตว์โดยอัตโนมัตติของมันอย่างนั้นแหละ มันทนกันอย่างนั้น ไม่งั้นแก็กันไม่ตก ต้องทนกันกิเลสเป็นฉันทิ ธรรมะก็เป็นฉันทินั้น แก็กันตก นี่การประกอบความเพียร ของที่อยู่หัว

ใจเรา กิเลสของเลวทรามมันมาหลอกให้เป็นของมีคุณค่ามีราคาไปหมด โลกทั้งหลายก็กลายเป็นโลกมุตรโลกคุณไปตามกิเลสที่หลอกลวงว่าเป็นเงินทองทั้งแท่งนะ ครอบงำที่หัวใจ หัวใจที่เป็นทองทั้งแท่งอยู่ในนั้น มีธรรมอยู่นั้นออกแสดงไม่ได้นะ มีแต่กิเลสหุ้มห่อไปหมด ความซึ้งเกียรติร้านท้อแท้อ่อนแอ ความไม่เชื่อไม่เคารพในหลักความจริงทั้งหลายเต็มหัวใจ เพราะกิเลสกับธรรมเป็นข้าศึกกัน อันใดที่จะเป็นประโยชน์แก่โลก กิเลสจะปิดทันทึ่ ปิดป้องทันทึ่ไม่ให้เข้ามายุ่ง ถ้าเป็นทางกิเลสดึงออกไปเลย

ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ นี้เราก็ดสอนเต็มเหนี่ยวแล้ว สอนโลกสอนสงสาร รวม ๕ ปีเข้ามานี้ ธรรมะนี้ออกเรื่อย ๆ ละนะ ธรรมะที่เทศน์สอนพี่น้องทั้งหลายชาวไทยเรานี้ รวม ๕ ปีแล้ว เป็นยังไงหมดหรือยังธรรมะหลวงตาบ้วนนะ พิจารณาซิ เรายังไม่เคยคิดนะว่าธรรมะเราหมดหรือไม่หมด มันหมดนิสสัยวาสนาหรือยังพวกตาบอดหูหนวกเราอยากถามแต่อย่างนั้น เข้าใจไหม ธรรมะของเราหมดแล้วยัง ถ้าพวกนี้มันหมดวิสัยที่จะรับธรรมแล้ว ธรรมะบอกไม่บอกก็ตามหมดเองนะ ออกไม่ได้ ดึงก็ไม่ออก ถ้ามันควรจจะรับกันอยู่มันก็ออกรับกัน ๆ ใครมีอุปนิสัยปัจจัยยังไง มันก็รับไป ๆ ปฏิบัติเป็นประโยชน์แก่ตนวันละเล็กละน้อยตลอด ๆ ไปก็เพิ่มขึ้นได้ ๆ เข้าใจไหมละ

นี่ละธรรมะที่ออกสอนโลกนี้เป็นแกงหม้อใหญ่ นะ แกงหม้อเล็กแกงหม้อจิ๋วจริง ๆ ไม่ค่อยได้ออกนะ ถ้าเป็นแกงหม้อนั้นออกฟาดดินถล่มเป็นไรวะ แกงหม้อเล็กแกงหม้อจิ๋วฟุ้งที่เดียวเลย เบรกไม่มี ฟังหมด มีแต่คันเร่งเหยียบฟุ้งเลย นั้นละธรรมะประเภทเด็ดขาดฟาดกิเลสขาดสะบั้น คือธรรมะประเภทแกงหม้อเล็กแกงหม้อจิ๋ว แกงประเภทนี้แกงตั้งเนื้อตั้งตัว หาทุนหารอนเป็นกำลังวังชาเพื่อจะรวมตัวเข้าไปหาแกงหม้อเล็กแกงหม้อจิ๋ว พากันเข้าใจหรือยังละ เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านี้

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.Luangta.com